

ör den värnpliktige förknippas ordet slutövning med två saker:

Militärtjänstgöringens ultimata klimax och en nära förestående muckardag. Varandras raka motsatser.

Ända sedan inryckningen har det talats om slutövning och om alla förväntningar och krav som ställs, både på soldaten och på plutonen som helhet. Det var därför inte speciellt svårt att förutse en övning utöver det vanliga; vad det nu kunde innebära... Eftersom vi varit med om en del under vår utbildning befarade vi det värsta.

"Samtliga värnpliktiga på F 10 skall omedelbart inställa sig på respektive kompani för tjänstgöring." ljöd det i högtalaren tidigt denna ödesdigra måndagsmorgon. Den lede fi har attackerat Sverige och Hagshultsbasen måste aktiveras. På 1:a närskyddspluton packades ryggäckarna snabbt medan man, trots den kommande övningen, kunde utläsa övervägande förväntansfulla ansiktsuttryck.

Och så styrdes kosan mot Smålands djupa och dystra skogar för att utgöra en del av markförsvaret på Hagshult.

Väl uppe möttes vi av det som så väl karakteriserar kriget; förvirring och ovisshet. Vad händer egentligen? En grupp blev avdumpad på Helge 5-8 för bevakning av flygplan på obestämd tid. Med alla regn- och värmekläder väl nedpackade i ryggäckarna på förläggingsplatsen och med en radio som strejkade kändes tillvaron mindre angenäm.

Sen började verksamheten att flyta på och vi kom ut på våra patrullsträckor. Att arbeta i åttatimmarspass föll ut riktigt bra då det garanterar åtta timmars vila

per dygn (dvs om läget är någorlunda lugnt). Alla var väldigt motiverade då vi visste att det rörde sig en riktig B-styrka i terrängen och att deras uppgifter och mål var okänt även för våra plutonbefäl. Intressant att köra stridsspaningskonceptet fullt ut. Man bör dock poängtera att det är svårt att vara totalt koncentrerad och hålla ett 100%:igt stridsvärde hela tiden då man har vädrets makter emot sig.

Nu var det så att det blev ganska dåligt med fiendekontakt och det retade många. Framförallt med tanke på hur mycket ammunition vi bar på. Men när det väl skedde då fanns det minsann bly i luften.

Övningen skulle ju spegla hur kriget kan se ut. Men att spegla hur folk runtomkring en verkliga stupar kan vara svårt; om inget annat så väldigt onödigt. Trots detta hölls en högtidsstund för de fingerat döda på plutonen av kadetten Freij, och detta under idel glada miner. Förvånansvärt hur många som kunde hela "Fader Vår" *utantill*.

Kriget till trots måste vardagligheter såsom hygien skötas.

Under en ovanligt fin och solig dag (0-gradigt, regnskurar och snö framemot kvällen) fick beredskapsgruppen order om att, till mångas stora förskräckelse, upprätta en fältdusch. Alla på plutonen beordrades att duscha och plutonchefen skulle vara den förste. Nu är det ju så att en order inte är utförd förrän den är kontrollerad och ..ja, ja.. Lt Larsson insåg förmodligen det omöjliga i sin order.

Nästa dag kom en buss och körde oss till Skillingarydslägrät där vi fick möjlighet att duscha inomhus.

Om kriget kommer skall hundförarna arbeta med sk reservhundar. Det handlar alltså om civila hundar från Svenska Brukshundklubben. Inte helt problem-

fritt då dessa hundar inte är vana vid att lämna matte och husse och definitivt inte vana vid det militära levernet. Synd var att hundförarna utgick alltför många gånger för att köra hundtjänst utanför övningens ramar.

Stridigheterna fortsatte fram till lördagen då fi drog sig tillbaka. Nästa fas blev att fördröja de fiendliga pansartrupperna som förväntades komma. Snabbutbildning på fördröjningsstrid och sedan var det bara att vänta. Denna väntan uppfattades av många som väldigt påfrestande då det i princip inte hände någonting.

Bevakning av förläggningen samt fordonspatrullering på nätterna var vad som gällde. När vi äntligen fick orienteringen om en analkande förtrupp åkte vi ut till tillslagsplatsen och besatte eldställningarna. Även där fick vi vänta länge innan till slut fyra MTLB:s dök upp. Momentet höll på att sluta i full kalabalik då vi fick oväntade sjukvårdsmoment medan pansarvagnarna jagade oss genom skogen. Ett under att ingen blev "missing in action".

Till sist ett gott råd till Vagge-ryds kommun: Varför inte låta Hagshult kandidera inför vinter-OS 2002 alternativt arrangera en egen vattenfestival; *det finns resurser!*

